

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **E.**, proti povinnému **V., s.r.o** so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému JUDr. J. J., advokátom so sídlom v B., **o vymoženie 16 127,51 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35 Er 424/2004, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2008 sp. zn. 17 CoE 18/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2008 sp. zn. 17 CoE 18/2008 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 3. októbra 2006 č.k. 35 Er 424/2004-126 zamietol námietky povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie v časti vymáhania istiny a trov právneho zastúpenia; zamietol tiež námietky povinného proti trovám exekúcie. Zamietnutie námietok povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie v časti vymáhania istiny a trov právneho zastúpenia odôvodnil splnením podmienok pre uznanie a výkon rozhodnutia v zmysle zmluvy uzavretej medzi Československou socialistickou republikou a Talianskou republikou o právnej pomoci v občianskych a trestných veciach (vid' oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí publikované pod č. 508/1990 Zb.). Námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol s poukazom na § 201 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a vyhlášku č. 288/95 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Námietkam povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie v časti úrokov z omeškania vyhovel, lebo v exekučnom titule (rozhodnutí súdu so

sídlom v Talianskej republike z 19. mája 2000) nie je presne a jasne určená výška úrokov z omeškania ani dátum, od ktorého sa majú tieto úroky počítať.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. septembra 2008 sp. zn. 17 CoE 18/2008 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že námietky povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie v časti úrokov z omeškania zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v zmysle § 50 Exekučného poriadku môže povinný v námietkach úspešne namietať len okolnosti, ku ktorým došlo po vzniku exekučného titulu, nie však to, že exekučný titul nie je vykonateľný. I keď súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe exekučného titulu vykonateľného po stránke formálnej a materiálnej, inak musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1997 sp. zn. Cdo 164/96), odvolací súd zohľadnil to, že napadnutým uznesením nebolo rozhodnuté o zastavení exekúcie, ale o námietkach povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2006 sp. zn. 9 CoE 185/2005-114 a konštatoval, že cudzie rozhodnutie bolo uznané vydaním poverenia na vykonanie exekúcie (18. mája 2004) a spôsob výpočtu úrokov z omeškania podľa právneho poriadku Talianskej republiky uviedol oprávnený vo svojich podaniach. So zreteľom na to odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa nerozhodol správne, pokiaľ námietkam povinného v časti úrokov z omeškania vyhovel.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný dovolaním. Uviedol, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súd prvého stupňa vôbec nerešpektoval ustanovenie § 44 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie), nedoručil mu návrh na vykonanie exekúcie s tým, že ak nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí vykonaním exekúcie súdneho exekútora. V dôsledku tohto procesne nesprávneho postupu bol zbavený reálnej možnosti uplatniť svoje právo žiadať o (ne)uznanie cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky a začať konanie o uznanie cudzieho rozhodnutie podľa Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“). Z uvedených dôvodov žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť. Namietala, že dovolanie povinného je podané po uplynutí lehoty podľa § 240 O.s.p. Podľa obsahu dovolania sa dovolateľ domáhal možnosti začať konanie o (ne)uznaní cudzieho súdneho rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Na základe jednej z jeho námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie súd prvého stupňa prerušil exekučné konanie do právoplatného rozhodnutia o neuznaní uvedeného exekučného titulu; odvolací súd ale v zrušujúcom uznesení poukázal na to, že cudzie rozhodnutie už bolo uznané vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a preto mal súd posudzovať vznesené námietky a nie konanie prerušiť. Tým bola právoplatne vyriešená otázka, či je cudzie rozhodnutie uznané alebo neuznané; od rozhodnutia o tom začala plynúť lehota na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (uplynula v roku 2006), povinný ale v rámci nej dovolanie nepodal. V danom prípade bol - zo všetkých hľadísk - dodržaný zákonný postup a nebolo porušené ani nariadenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu treba zrušiť.

K tvrdeniu oprávnenej, že dovolanie nebolo podané v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti napadnutého uznesenia (§ 240 ods. 1 veta prvá O.s.p.), dovolací súd pripomína, že dovolanie povinného smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2008 sp. zn. 17 CoE 18/2008, ktoré (podľa na ňom vyznačených údajov) nadobudlo právoplatnosť 25. novembra 2008; dovolanie bolo podané 1. decembra 2008.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

O procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal

spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. povinný nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či povinnému nebola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní. K odňatiu týchto práv dochádza v dôsledku nesprávneho – zákonu sa priečiaceho postupu súdu, ktorým je účastník vylúčený z realizácie svojich procesných oprávnení.

Ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa ods. 2, aby vykonal exekúciu (§ 44 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie).

V danom prípade bol návrh na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia (rozhodnutia súdu v Talianskej republike) podaný 7. apríla 2004. Zo spisu vyplýva, že povereniu súdneho exekútora nepredchádzal postup súdu v zmysle § 44 ods. 4 Exekučného poriadku (vo vyššie uvedenom znení). Súd prvého stupňa nedoručil povinnému návrh na vykonanie exekúcie a nevytvoril mu procesnú možnosť, v rámci ktorej by do poverenia súdneho exekútora vykonaním exekúcie mohol podať návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia. Súd bez rešpektovania zákonom predpísaného postupu poveril 18. mája 2004 súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu (č.l. 65 spisu). Udelením poverenia došlo podľa § 42 ods. 4 Exekučného poriadku k uznaniu cudzieho rozhodnutia (exekučného titulu), avšak bez toho, aby povinný mal reálnu možnosť brániť sa uznaniu tohto rozhodnutia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinný opodstatnene namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). So zreteľom na túto vadu dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.), pričom nepovažoval za potrebné posúdiť opodstatnenosť ďalšej námietky dovolateľa, týkajúcej sa nerešpektovania nariadenia.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková